

SUAT AKDEMİR ALİ KAZMA SİNAN LOGİE SEÇKİN PİRİM KEMAL SEYHAN CANAN TOLON

JOTUN VE TEPTA AYDINLATMA DESTEKLERİYLE
WITH THE SUPPORT OF JOTUN AND TEPTA LIGHTING

GALERİST

MEKANI AÇIKTA BIRAKAN HALLER

Nuri Kuzucan'ın 'Açık Mekan' başlığı ile 2004'ten bu yana inşa ettiği, diyalektik bir paradigmaya sadık uzayı, kendi kendinin kloströfobisini sorgulayan, onu içeriden yeniden özgür kılabilmeyi arzu eden bir imge pratiği kolektifidir. Bu akustik ve kozmik baharatlı görseller, birer algı ve duygu nebulasıdır. Temkinsizlik, emniyetsizlik içinde birbirlerine tutunmaya azmeden bu norm ve formlar, gerek kendilerine bakan, gerekse kendilerini oraya bırakana, anarşik bir huzursuzlukla yanıt verir. Onu sürekli itekler, dürter, yabancı kalmaya yatkındır.

Perspektife, hiç-spektif, her-spektif ve spekülatif bir niyetle kendini emanet eden Kuzucan, 'Açık Mekan' dediği bu tarafsız plastik bölgede, cinsiyetsiz, niyetsiz, doğaçlama ve zaman ile mekanı sürekli üreten bir güdüyle, zanaatine düşkün ama bilinçli bir dalgalık içinde hareket eder. Formların asılı, hareketli, öngörülmez halleri, ürettikleri ışık, karanlık ve tansiyonun da eşitleyicisi haline bürünür.

Bu resimlere, sanat tarihsel bir aristokratlık ile pekalâ Soyut Dışavurumcu, Op-Art'çı, Lekeci, Post - Minimalist, Sovyetik Yapısalcı ve daha birçok okuma tasması takılabilir. Ama resimler, bunları kanvasına, çerçevesine bile takmaz. Onlar bütün uçarı kesinlikleri içinde sanatçısıyla sohbet ederler.

Bunlar hep, Kuzucan'ın suretini asıl kılan birer suskun, inorganik refakatçi gibidir. Kuzucan'ın teşhir ettiği bu plastik çifit çarşısının, tarifini sürekli reddeden bu mimarinin şablonu, adeta sürekli gözlerimize boşaltılır.

Çalışmalarını, İstanbul Maslak Atatürk Oto Sanayi'de sürdüren Kuzucan, resimlerinin ketum metronomunu tüm sadakatsizliği ile, farklı saat ve katmanlarla, atölyesinin kapısından içeriye, aksak bir ritim ile, denetimsiz olarak, biçare biçimde alır. Keza, İstanbul üzerinden okuması yapılabilecek makro bir anlam ve yapı şantiyesinin süreksiz manzaralarıdır da bunlar. Zaten bu kompleksin de etrafı artık, beyaz yakallıların gri ve dik başlı elektro-dijital kaleleriyle çepeçevredir.

O an itibarıyla Atatürk Oto Sanayi de, Türkiye Cumhuriyeti referansıyla Anadolu'daki yüz yıllık medeniyet şantiyesinin, günümüz bireysel rantiyesine bürünen neo-liberal hırsına yönelik önemli bir eleştirel bünye, yapıtlar için mühim bir emlak ve ikâmetgâh mecazı haline gelir. Artık bölgede ulaşım araçları ile sırt sırta, iletişim aygıtlarının da gösteri toplumu atölyeleri, medya yapıları yükselmektedir.

Bu topyekün ancak bir türlü bitmek bilmez eserle (sergiyle) ve eser dizileriyle geçirilen zaman, onlarla tecrübe edilen hakikate de sürekli ıstırap ve cüsse temin eder. Kuzucan, zanaatinin gerektirdiği çileyi, ısrarla hapsoldüğü kimi renk ve formlarla teskin ederken, bu formların da formdan düşmemeleri için onlara elinden, vicdanından gelen her türlü müsamahayı gösterir. Yapıtına iltica eder ve giderken, tıpkı öteki mülteciler, bizler gibi, bize bir çok giriş ve çıkış emaresi armağan eder.

Kuzucan'ın altı sanatçı dostu, Suat Akdemir, Ali Kazma, Sinan Logie, Seçkin Pirim, Kemal Seyhan ve Canan Tolon ile giriştiği bu projesinde de benzer bir eylemsellik ve bunun samimiyeti barınır. Aynı anda hem sessiz, hem de sustukça kendi gürültüsünü üreten bu yapılar, sergide birbirleriyle münazara içine girerler.

Örneğin Sinan Logie, sergide Rus avangardi, Suprematist ressam Kazimir Malevitch'e selâm veren transparan, üç boyutlu eseriyle varlık gösterir. İki soyut sanatçının, Logie ve Kuzucan'ın birbirlerinin kavramsal varlığına yakınlık ve tanımlıklarına yönelik devingen bir abide olarak da tariflenebilecek *Akışkan Yapılar - Faz 20* isimli bu

STATES THAT BARREN THE SPACE

'Open Space', a visual practice collective that Nuri Kuzucan has been constructing since 2004, questions its internal claustrophobia and space that is loyal to a dialectic paradigm – aiming to free itself from within. The uncertain struggles of these norms and forms respond to the viewer / yielder with an anarchic restlessness.

Surrendering to perspective with non-spective, all-spective and speculative intentions, Kuzucan navigates this impartial plastic space he titles 'Open Space' with a genderless, intentionless, improvised instinct that continuously fabricates time and space, with respect to his craft, yet within a mindful abstraction. The shifting and unpredictable state of forms suspended in space acts as an equaliser of light, dark and tension.

The works can be interpreted under such art historical movements as Abstract Expressionism, Op-Art, Tachisme, Post-Minimalism or Soviet Constructivism. The paintings, however, would not resist such labelling; instead, they would dive deep in conversation with their artist.

The paintings act as inorganic companions that fundamentalise Kuzucan's imagery. The templates of the architecture that continually rejects its own definition, of the plastic 'bedlam' Kuzucan exposes, are constantly poured into our vision.

Continuing his practice in Atatürk Oto Sanayi (an auto industrial site in Maslak, İstanbul), Kuzucan welcomes the discreet metronomy of his paintings through the doors of his studio, despite their unfaithful and syncopated rhythm. Indeed, these works are also discontinuous landscapes of construction sites of macro meaning and structure that can be interpreted in relation to İstanbul. This complex site is surrounded by the grey and headstrong electro-digital castles of white-collar workers.

At that moment, Atatürk Oto Sanayi, as a worksite of Anatolian civilisation within the reference of the Turkish Republic, becomes a significant critical structure of contemporary neo-liberal ambition that is wrapped around individual income, and a significant metaphor of the property and place of residence for the works. Nowadays, the area hosts communications studios of the media community back to back with transportation agents.

The time spent with this whole, yet endless work (exhibition) and the series of works also provides constant suffering and a weight to the truth that is experienced. While Kuzucan soothes the ordeal required by his craft with certain colours and forms in which he is insistently imprisoned, he grants them all kinds of tolerance from his hand and conscience so that these forms do not fall out of form. As he takes refuge in his work, just like other refugees, he leaves us with ample signs of entry and egress.

There is a similar actuality and sincerity in 'Open Space,' a project which Kuzucan undertakes with his six artist friends: Suat Akdemir, Ali Kazma, Sinan Logie, Seçkin Pirim, Kemal Seyhan and Canan Tolon. The works create a sound within their own silence as they open up constructive debates among themselves.

Sinan Logie is featured in the exhibition with a three-dimensional work that salutes the Russian avant-garde Suprematist painter Kazimir Malevitch. Logie's dynamic monument Fluid Structures - Phase 20, born out of his and Kuzucan's

çalışma için Logie, ‘Kuzucan’ın portresi veya kendi merkezli ve öbürlerine açık insan portresi’ni yapmaya yönelmiştir. Logie bu konuda yaptığı açıklamada, şunları vurgular:

“Kuzucan’ın 20 yılı aşan resim serüveninin odağında mekan konusunun bulunduğunu çoğumuz fark etmişizdir. Bu mekan, başlarda, gündelik hayata bakan bir gözün tasvirinden, yavaş yavaş yükselerek mekanın yer ile kurduğu ilişkilere kaymıştır, hatta yükselmiştir. Bu evrilmede, Nuri kendine bir konfor alanı yaratıp, orada sabit kalmamıştır. Tam tersine, tek bir göz olmadığını kabul ederek, kendisini Jacques Derrida bağlamında bir dekonstrüksiyon sürecine sokarak, yükseklerden hızla inerek, mekanı parçalamaya başlamıştır. Bu macerada, sanatçı kendine tekrar bir konfor alanı kurmamıştır. Nuri’nin yapıtları veya yapıtsökümleri, izleyiciyi bir ‘Derridavari’ girdaba sürüklér. Bu yapıtsökümlerin önünde zihin dağılır. Bedenimiz mekanda hafızasını ve deneyimini sorgular. Bu parçalanmış, kaotik mekanlar yeterince incelenince, bir müddet sonra bizi rahatlatırlar. Kaosu kabul ederiz.

Bu resim serüveninin sonunda, izleyici ve Nuri ortak bir alanda buluşur ve ben-merkezli bir varlık olarak, nasıl öbürlerine açık olabileceğimize dair bir ipucu verir. Bu bizi 21’inci yüzyılda insan olmanın farklı olasılıklarına götürür, ve belki bir gün biz de erip, öbürlerine açılıp etrafımıza huzur yayabiliriz.”

Logie’nin de vurguladığı gibi bu ortak tecrübe, aynı mahallede oturan birkaç çocuğun, bir özne kooperatifinin dayanışma ilikliğini taşıyan bir yaklaşımdır. Bu yaklaşımın genç, yetişkin ve yaşlılarla kendiliğinden girişilen topyekün bir emsali de, malûm, 2013 Haziran ayında yine sürekli inşa ve imha halinde bulunan Taksim (paylaşım) bölgesinde, Gezi Parkı denilen devingen ve tekinsiz bir alanda gerçekleşmiş, daha sonra ise bambaşka niyetler ve yargılara mal edilerek (şimdilik) dağıtılmıştır. Fikirlerin kaotik hareket alanı, bıraktığı ideal ve ütöapist izlerle yine kendi hakikat ve olasılık alanını üretmiştir.

Serginin ürettiği bu paylaşım ve iletişim zemini, sanatçı Ali Kazma’nı Rezistans serisinden Kalıgrafi adlı tek kanal videosu ve Press isimli iki kanallı video yapıtıyla zenginleşir. Son yıllarda Kuzucan’ın sanat ve yaşam pratiğine yakından tanıklık etme şansı bulmuş olan Kazma, Kuzucan’ın sanat anlayışından bahsederken, “Resimlerin eğilme-bükülmelerini, özgür ama dağınık olmayan bakışlara kendilerini açışlarını; ışık, gölge ve minik müdahalelerin derinliksiz yüzeyleri nasıl delebildiğini, genişletebildiğini gördüm. İki boyutlu kanvasın, beynimizin zaman ve mekanı tecrübe etmemizi sağlayan bölümleriyle girebildiği yüksek iletişimi tecrübe ettim,“ ifadesini kullanır. Sergideki iki örneği ile de gördüğümüz gibi, karakteristik olarak montaj, hareketli görüntü ve sesin ürettiği yalın düzenlemelere ve öznel tanıklıklara başvuran bir varoluş ressamı diyebileceğimiz sanatçı Ali Kazma, Kuzucan resmine bakmanın da, film seyretmeye benzediğine, şu kelimeleriyle atıfta bulunur:

“Kendi getirdiğiniz özene ve birikime orantılı bir imkânlar bütünü sunar size. İçine girer, dolaşsınız resmin. Mekan açılır, genişler, kapanır, kırılır. Baktıkça değişir. Dünyayı tecrübe etmenin sayısız farklı olasılıklarını hatırlarsınız tekrar.

Bu mikro-evrende dolaştıkça, bazı detayları fark etmeye başlarsınız. Beton duvarın köşesi transparan hale gelmiştir. Arkasında görmeyi beklediğiniz obje yoktur. Kolonun gölgesi olması gereken yerden biraz sağdadır, yoksa solda mı? Nerede başlayıp nerede bittiğini kestiremediğiniz, kusursuz bir mekansal bükülme, sizi planladığımız rotanın dışına atmıştır. Kuzucan sizi, kanvasın içinden sessiz, mesafesini koruyarak ama bir o kadar da merakla takip etmektedir.

Geçerken şöyle bir baksanız, zararsız, estetik objeler gibi durabilecek bu nesnelér, eğer dikkatinizi verirsiniz birer zaman makinesine dönüşürlér. Ve zamanın her hareketinde, her zıplayışında, ona mutlaka eşlik etmek zorunda olan mekanın bin bir türlü halini görürsünüz. Bakmak ve görmek üzerine çalıştırır sizi Nuri’nin resmi. Neyi anladığınızı tam da anlamadan, dünyayı daha iyi anladığınızı hissi bırakır üstünüzde.”
Bu taşkın ve deneysel hissini ‘Açık Mekan 2’ sergisine teşrif ettiği bir diğer çalışma da, Kuzucan’ın sanatçı dostu, Kemal Seyhan’dan gelir. Seyhan 2002 tarihli, 195 x 140 cm boyutlarında bir çalışmasını, zaman içinde, katlamak suretiyle hem yâd etmiş hem de güncellemiştir. Tuval üzerine grafit çalışma, şu anki 48 x 40 x 9 cm boyutlarıyla, üçüncü, dahası sürekli dahil olmayı arzu ettiği dördüncü boyutuna doğru ilerí ve geri bir sorgulayıcılık içinde sıçrar. Güncelliğine olduğu kadar, düncel olana da sahip çıkar. Aşkın bir bezemeye bürünen çalışma kendiliği ve tahayyülün birikim ve ifade seviyesini var olabildiğince sunar. Seyhan bu durumdan söz ederken, “*Olan, tuvalin içinde katlanırken, yarattığı mekana sahip çıkması sonucu bir tür heykele ve hafıza nesnesine dönüşmesi,*” ifadesini kullanır ve şunların altını çizir: “*İş benim gözümde, bakmakla hatırlamak arasındaki sınırı şeffaflaştırıyor. Nuri’nin Açık Mekan’ında melankoli için de yeterince yer olduğundan eminim.”*

Yapıtın temsil ettiği zaman, mekan ve anımla sanatçının girdiği bu kuşkuçu, sürprize açık ve yaratıcı hesaplaşma sürecinde, sergideki eseriyle Suat Akdemir de varlık gösterir. Bu, kendini demleyen katmanlar üstü, transparan olabildiği kadar, devrettiği soru işaretleriyle de iri bir kolajdır. Akdemir, yapıtıyla, eserin hafızasını optik, otobiyografik ve yapıtsökümcü bir tavırla Kuzucan’ın ‘Açık Mekan’ına gönderir. Akdemir’in aynı anda hem tekil, hem de çoğul bu çalışması, DaDa akımından Rus yapıtsökümcü anlayışına, oradan Fluxus’a uzanan çağrışımlarıyla, sanat tarihsel manâda da ilgi çeker. 200 x 150 x 35 cm’lik, 2006-2020 tarihli çalışma bir açıdan da ressamın soyut bir otoportresi veya güncesi olarak değerlendirilebilir. Akdemir, “İş zaten hazırdı, yapılmamıştı. Olmuştu, geriye katılımcı bir sanatçı gibi de, sıradan bir izleyici gibi de olup biteceğin merakını yaşamak kalmıştır. Bu sıralar onu yaşıyorum, keyifliyim” diyerek, eylemin ve kalıntının, düşüncenin ve yankının kucaklaştığı estetik bütüncüllüğe, bir bakıma ‘Gesamtkunstwerk’e, topyekün sanat yapıtı anlayışına, yine bu soyut dışavurumcu kolajıyla selâm verir. Bu sergiyle bir araya gelen isimlerin ürettiği sinerjiden duyduğu mutluluk dahi, Akdemir için aynı anda hem hazır nesne, hem de hazır özne olabilmeyi deneyimleyen yapıtının ve sanatçının da içine işleyen, böylece taşkınlaşan samimi bir unsur olmuştur. Çünkü sanatçı bu durumu, “*Tam bir tuval boyamaya başladığımdaki heyecan gibi. Tam boya tüpünün kapağını açtığımda içimde duyduğum sıcaklık gibi*” sözleriyle över.

Yaşamına ve çalışmalarına İstanbul ve New York arasında devam eden sanatçı Seçkin Pirim ise, Nuri Kuzucan ile duygu, fikir ve eylem ortaklığına yaklaşık 10-12 yıl önce İstanbul’daki eski bir Rum ilkokulunu atölye olarak paylaşarak başlamıştır. Pirim’in, İstanbul’daki atölyeleriyle de birbirlerine komşu bu yazdığına itibaren, ‘Açık Mekan 2’de buluşmalarına yol açan iki yapıtı da, *Sürecin Sonucu*’nu iki önerme ile ortaya koyar. Pirim, Kuzucan’ın söylemleri sayesinde sergiye kattığı bu iki çalışmanın “*Kuzucan’ın aklı, kendisinin ise gözleri ve elleriyle hayata geçtiğini*” belirtir. Pirim’in 2019’da hazırladığı kâğıt heykellerin yapım sürecinde, kendisinin atölyesine bir çok ziyarette bulunan Kuzucan, sanatçının kestiği kağıtların yere atılmış kısımlarında da hep yeni yapıtlar gördüğünü söylemesiyle, sanatçıyı cesaretlendirir. Öyle ki, bu süreçten ortaya çıkan yapıtlar, Pirim’in New York’taki son kişisel sergisinin de tohumlarını atmıştır. Seçkin Pirim bu aşamada özellikle, sonuca odaklı çalışan bir sanatçı olarak, süreç içinde ortaya çıkan spontane hallerin değerini de, Kuzucan sayesinde anladığından söz eder ve sergiye, bu konuşma ve anılara ithafen, iki yapıtla dahil olur.

conceptual connection and witnessing as two abstract artists, gravitates towards a ‘portrait of Kuzucan, or of someone self-centric yet open to the other.’ Logie notes that:

“It is visible to many that the subject of space is at the heart of Kuzucan’s art practice which stretches over 20 years. Starting as depictions of space from an eye’s view of daily life, rising up slowly, it later shifts towards the relation of space with surfaces. Nuri has not built himself a comfort zone in this evolution process taken refuge there. On the contrary, he has accepted multiple views, and descending from above, started to dismantle space, placing himself in a deconstruction process within the context of Jacques Derrida. His constructions and deconstructions draw the viewer into a Derridaesque vortex. The consciousness disperses in the presence of deconstructions. The body questions its memory and experience in space. Upon investigating these dismantled, chaotic spaces, we are relieved. We let chaos in.

At the end of this adventure, the viewer and Nuri meet on a common ground, and share hints on how to be open to the other as self-centric beings. This moves us towards different possibilities of being human in the 21st century, and perhaps expands to others and radiates peace.”

This common experience, Logie stresses, is an approach of subjective cooperation with similar sincerity to children from the same neighbourhood. A similar initiative that unified the young, the middle-aged and the elderly was previously seen in Taksim, in July 2013. It took place in the dynamic underbelly of Gezi Park, later held guilty and dispersed (for now) for quite different intentions and judgements. The chaotic range of ideas has created their realities and possibilities with their ideals and utopian impressions.

The ground of sharing and communication created by the exhibition is further enriched by Ali Kazma’s video works, the single-channel video Calligraphy from the Resistance series and the two-channel video Press. Kazma, who has had the opportunity to closely experience Kuzucan’s way of living and artistic practice, describes Kuzucan’s creative outlook as: “I’ve seen the paintings bend and distort, open themselves up to a free but not disorganized gaze; the way light, shadow and small interventions can pierce through and expand depthless surfaces. I’ve experienced the in-depth conversation of the two-dimensional canvas with the parts of our brain that perceive time and space.”

As we see in these two works, Ali Kazma, an artist who chooses montage, moving image and sound as characteristics of his elementary compositions and subjective testimonies, addresses the similarities between viewing Kuzucan’s paintings and watching a film as:

“A space opens and closes, it stretches and breaks. It changes as you look at it. And you are once again reminded of the endless possibilities of experiencing the world.

As you wander in this micro-universe, you start noticing details. The corner of the concrete has become transparent, and the object you expected to see behind is missing. The shadow of the column is slightly to the right – or is it to the left? A perfect spatial distortion with unclear borders makes you drift away from your planned course. Kuzucan follows you quietly and distantly from within his canvas, with similar curiosity.

The apparently harmless, aesthetical objects transform into time machines if you pay attention. You see different versions of this space that has to accompany every movement, every jump of time. Nuri’s paintings encourage you to exercise looking and seeing. They make you feel like you understand the world better without clearly comprehending what it is that you understand.”

Another work that embeds an expansive and experimental feel into ‘Open Space 2’ is Kemal Seyhan’s. Seyhan revisits and updates a 195 x 140 cm work from 2002 by folding it. With its current measurements of 14 x 40 x 9 cm, the graphite on canvas jumps back and forth inquiringly between its third and desired fourth dimensions. It claims both the contemporary and the pastemporary. Working with a transcendent decoration tests the self and the level of accumulation and expression of the imagination as much as possible. While talking about this, Seyhan remarks: “What happens is that the canvas turns into a kind of sculpture and an object of memory as it claims the space that it created as it is folded... The work, for me, blurs the line between seeing and remembering. I am certain there is enough room in Nuri’s ‘Open Space’ for melancholy.”

In this sceptical, surprising and creative reckoning between time, space and meaning that the artwork represents and the artist is the work of Suat Akdemir. This self-infusing, trance-layered collage is also large in terms of the questions that it proposes. Akdemir transfers the memory of an artwork with an optical, autobiographical and deconstructivist attitude to Kuzucan’s ‘Open Space.’ Akdemir’s work, simultaneously singular and plural, also draws attention within an art historical context with influences from the DaDa movement, Russian deconstructivism and its associations with Fluxus. The 200 x 150 x 35 cm work dated 2006-2020 can also be interpreted as an abstract self-portrait or a journal belonging to the artist. “The work was ready, it was not made but it had happened. All that was left was to wonder what was going to happen as a participating artist or any other spectator. This is what I’ve been currently happy to experience.” In stating thus, Akdemir salutes an aesthetical holism where action and residue, idea and echo unite as a holistic understanding of the arts, and in a sense, the ‘Gesamtkunstwerk,’ with his abstract expressionist collage. This has become a source of sincerity for Akdemir as well as the synergy of the artists in this exhibition, experiencing the work as a ready object and the artist as a ready subject. He speaks in praise of this situation by likening it to the excitement he feels when he starts painting on a canvas, to the warmth he feels when he opens the lid of a paint tube.

Seçkin Pirim, who has been emotionally, ideologically and actually associated to Kuzucan since sharing an old Greek primary school as their artist studio 10 to 12 years ago, continues his practice and living between İstanbul and New York. Pirim’s two heteronymous works The Resulting Process 1 and 2 are suggestive of their adjacent fates that begun at their İstanbul studios until their reunion at ‘Open Space 2’. Pirim states that these two works, which he included in the exhibition owing to Kuzucan’s discourses, came to life “through Kuzucan’s mind, and his own eyes and hands.” Kuzucan encouraged the artist during his many visits in 2019, when Pirim was working on his paper sculptures; saying that he always sees new works on the parts of the paper that he cut out and tossed. So much so, that the works that emerged from this process planted the seeds of Pirim’s last solo exhibition in New York. At this stage, Seçkin Pirim mentions that, as an artist who works with a result-oriented approach, he understands the value of spontaneous situations that emerge within the process which he owes to Kuzucan, and participates in the exhibition with the two works dedicated to these conversations and memories.

Aynı zihin ve duygudaşlıkla, yaşamı ve çalışmalarını San Francisco ve İstanbul arasında sürdüren ressam Canan Tolon da, mimarî, algısal çok yüzlülüğe yatkın ve perspektifi sorgulayıcı özgün yapıt üretim tarzını ‘Açık Mekan 2’deki çalışmaları buluşturur. Nuri Kuzucan’ın, sergideki bu davetkâr, aktif, üretken boşluklarla, verdikleri optik ve biçimsel eslerle de kendilerini eyleyen aerodinamik ve psikostatik imgeleri, karşısında dinlemeye can attığınız, yorumlanmayı bekleyen nota sayfalarını da çağırıştır gibidir. Glenn Gould, John Cage, Chet Baker veya John Coltrane, bu konuyu düşününce akla gelen belli başlı enstrümanlardır denebilir. Bu sebeple bu imgeler kendilerini gerçekleştirken, her defasında karşlarına geçen farklı özneleri de ya dönüştürür veya onlara dönüşürlér.

Diğer taraftan, etüt, çalışma veya öğrenme süreci, Kuzucan resimlerinin metafiziğini teneffüs edebilmek adına da kıymetli bir çilingir enstrümanı olabilir. Bu yapıtlar, süreksizliklerinin ürettiği sürekliliğin gönülü ve aşkın çıraklık duygusuyla var olurlar. Zamanın biricikliği ve tekrarlanamayacak olması, mekânın hiç kimse adına ve uğruna sahiplenilemeyecek oluşu gibi unsurlar, bu resimlerin kendi içlerinden gelen meraklı enerjiji, sürekli diri ve inandırıcı kılar.

Bu resimler bakmak, bir yanılla da şeffaf bir kafesin ardından, vahşi bir manzaraya maruz kalmakla eşdeğer sayılabilir. Mülkiyetin muhasebesi, tam da bu görsel durumlar karşısında izleyicide doğabilecek ikâmet huzursuzluğuyla kendini var eder.

İzlediği plastik evrenin kendi içindeki düzensiz düzeni karşısında izleyici de, bu manzaralara nereden, kimin adına, ne zaman ve hangi sıfatla bakacağını süreksiz olarak sorgulamak durumunda kalır.

Böylece anın, zamanın ve mekânın etüdü, çalışması, hafriyatı hiç bitmez. Kuzucan bu sürekli yapma, yeniden yapma ve yapıbozma eylemini önceki serilerine de mevzu edinmiştir.

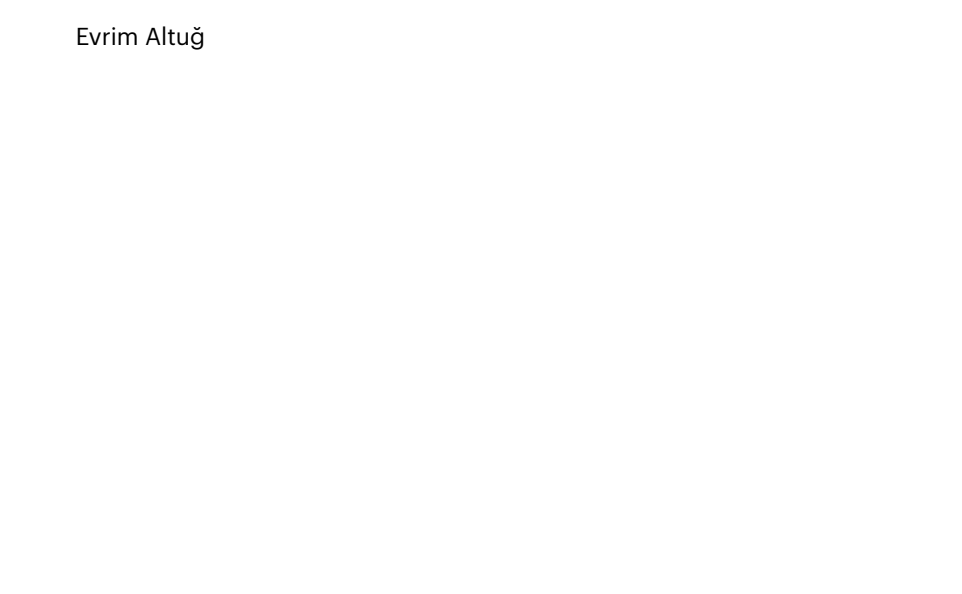
Bu temelde, gerek yapıt, gerek sanatçı ve gerekse izleyici, hayat denen bu fani okulda sürekli bir stajyerliğin, neşe ve anaşçı bonkörü bir üretken zihinsel faaliyetin optik, psikolojik ve fenomenolojik deneyimine dahil olur.

Biçimler / kostümler ve iskeletler / iç yapıların bu münazarası, oda müziği veya caz topluluklarının birbirleriyle akustik muhabbetlerini fazlasıyla anımsatır. Bu enstrüman veya müzisyenlerin kökenlerinin çeşitliliği, Kuzucan’ın yetiştiği Adnan Çoker atölyesinin de zihinsel ve plastik konularını bize belli eder.

Fanatik olmayan bir yaklaşımla, aktif boşluklar içinde var olmayı seçen Kuzucan, sürekli olarak eleştirel ve kamusal bir alanın nasıl diri tutulabileceğinin araştırmasını yapar. Bu açıdan sanatçının üretim pratiğinde ayrıca, yine belli nesillere mal olmuş Rubik Kübü, Solo Test ve Tetris gibi üç boyutlu veya elektronik uzay oyun - deneyimlerinin sezgi ve zekâyâ yaslanan gerillimli neşesi de barınır.

Bununla birlikte, bu biçim - motiflerin ürettiği (motive) hareket, farklı eserler üzerinden yine farklı ruhsal ve duyuusal vitesler hareketê geçirir. Uzay / espasın aynı anda özerk ve bağımlı nasıl olabileceğini, ortaya koyduğu bu estetik zanaat ile tartışan Kuzucan’ın ‘imgê şantiyesi’, bu yönüyle, başka bir düzen tahayyülünün, aynı düzene içeriden isyan ederek nasıl mümkün olabileceğinin de pratiğini, geometrik / coğrafi ölçüler bazında ortaya koyar.

Bu da tıpkı insanlığın birbiri arasında uzun zamandır sürekli aynı harfleri kullanarak, aynı tarihi yine bambaşka, radikal, hareketli ve dönüşüme son derece meyilli, öznel metinlerle değiştirmesi ve dönüştürmesinin hem yıkıcı, hem de yapıcı potansiyeline, simgesel bir referans haline gelir.

Nuri Kuzucan, Maket 1, ahşap, cam, kağıt ve bez, 40 x 40 cm, Ed. 5 + 1 AP

Nuri Kuzucan, Model 1, wood, glass, paper and cloth, 40 x 40 cm, Ed. of 5 + 1 AP

Canan Tolon, who continues her life and practice between San Francisco and İstanbul, with the same mind and empathy, brings together her architectural, original artistic production style which is prone to perceptual multi-facetedness, and which questions perspective, with the works she exhibits in ‘Open Space 2’. The aerodynamic and psychostatic images of Nuri Kuzucan, which act themselves with these inviting, active, productive spaces, and the optical and formal pauses they take, seem to evoke pages of sheet music that one craves to listen to, waiting to be interpreted. One may say that Glenn Gould, John Cage, Chet Baker or John Coltrane are among the major instruments that come to mind when reflecting on this subject. Therefore, when these images realise themselves, they either change, or become the different subjects that are opposite to them.

On the other hand, the study or learning process can also be a valuable locksmith’s instrument to breathe in the metaphysics of Kuzucan’s paintings. These works exist with the voluntary and transcendent sense of apprenticeship of the continuity produced by their impermanence. The qualities such as the uniqueness and non-repeatability of time, the non-claimability of space, continuously reinforce the inherent, curious energy of these paintings.

Looking at these pictures can also be considered as being exposed to a wild landscape behind a transparent cage. The accounting of property comes into being with the resident unrest that may arise in the viewer precisely in these visual situations.

In the presence of the irregular regularity of the plastic universe they see, the viewer is prompted to question discontinuously when, where from, and in what capacity to view the landscape.

Thus, the study and construction of the moment, time and space never ceases. Kuzucan has also taken on the actions of construction, reconstruction and deconstruction as a subject in his previous series.

The work, the artist and the viewer are included in the optical, psychological and phenomenological experiences of cognitive activity generous with joy and anarchy—commonly referred to as life.

The debate between shapes / costumes and their internal structures reminds us of the acoustic conversations between chamber music and jazz. This diversity of the origin of instruments and musicians signifies the intellectual and plastic qualities of Adnan Çoker’s studio, where Kuzucan has studied.

Having chosen to be in actively empty spaces with a non-fanatical approach, Kuzucan constantly investigates how it can be possible to keep a critical and public space alive. In this respect, Kuzucan’s art embodies the intellectually and intuitively tense joy of three-dimensional or electronic space games / experiences such as Rubik’s Cube, Solo Test or Tetris that have been experienced by generations.

The movement produced by these forms / motifs activates different spiritual and sensory gears through different works. Discussing how space can be autonomous and dependent at the same time with this aesthetic craft, Kuzucan’s ‘image construction,’ in this respect, reveals the practice of how other imaginations of order can be possible by rebelling against the same order from within, on the basis of geometric / geographical measures.

This becomes a symbolic reference to both constructive and destructive potentials of humans using the same letters to reshape and reform a singular history with their subjective writings that are radically contrasting and inclined to metamorphosis.

Evrim Altuğ

Nuri Kuzucan, Maket 2, 2020, ahşap, cam ve kağıt, 40 x 40 cm, Ed. 5 + 1 AP

Nuri Kuzucan, Model 2, 2020, wood, glass and paper, 40 x 40 cm, Ed. of 5 + 1 AP

Suat Akdemir, *İsimsiz*, 2006-2020, dizilmiş 7 şase, müdahale edilmiş tuval parçaları, 200 x 150 x 35 cm
Suat Akdemir, *Untitled*, 2006-2020, 7 aligned frames, interfered pieces of canvas, 200 x 150 x 35 cm

Canan Tolon, *Dağca*, 1997, kağıt üzerine mürekkep, 29 x 21.5 cm (çerçevesiz), 51 x 51 cm (çerçevesel), Özel Koleksiyon
Canan Tolon, *Dağca*, 1997, ink on paper, 29 x 21.5 cm (unframed), 51 x 51 cm (framed), Private Collection

Nuri Kuzucan, *Re-konstrüksiyon*, 2020, tuval üzerine akrilik boya, 195 x 185 cm
Nuri Kuzucan, *Re-construction*, 2020, acrylic on canvas, 195 x 185 cm

Sinan Logie, *Akışkan Yapılar - Faz 20*, 2020, plastik kutu, su, mürekkep, 73 x 96.5 x 145.5 cm
Sinan Logie, *Fluid Structures - Phase 20*, 2020, plastic box, water, ink, 73 x 96.5 x 145 cm

Kemal Seyhan, *Topoloji I*, 1992-2016, tuval üzerine grafit, 45 x 40 x 8 cm
Kemal Seyhan, *Topology I*, 1992-2016, graphite on canvas, 45 x 40 x 8 cm

Nuri Kuzucan, *Perspektif*, 2020, tuval üzerine akrilik boya, 195 x 185 cm
Nuri Kuzucan, *Perspective*, 2020, acrylic on canvas, 195 x 185 cm

Nuri Kuzucan, *Siyah Küpler, Beyaz Boşluklar*, 2020, tuval üzerine akrilik boya, 210 x 195 cm
Nuri Kuzucan, *Black Cubes, White Gaps*, 2020, acrylic on canvas, 210 x 195 cm

Kemal Seyhan, *Topoloji II*, 1996-2018, tuval üzerine yağlıboya, 47 x 41.5 x 8 cm
Kemal Seyhan, *Topology II*, 1996-2018, oil on canvas, 47 x 41.5 x 8 cm

Seçkin Pirim, *Sonuçlanan Süreç #2*, 2020, bristol kağıt kesim, 123 x 172 cm

Seçkin Pirim, *The Resulting Process #2*, 2020, bristol paper cut-out, 123 x 172 cm

Nuri Kuzucan, *Ekinoks*, 2020, tuval üzerine akrilik boya, diptik, 50 x 55 cm (her biri)
Nuri Kuzucan, *Equinox*, 2020, acrylic on canvas, diptych, 50 x 55 cm (each)

Ali Kazma, *Kaligrafi (Rezistans Serisi)*, 2013, tek kanallı HD video, renk, 6 dk., Ed. 5 + 2 AP, İstanbul Kültür Sanat Vakfı (İKSV)'nin izniyle
Ali Kazma, *Calligraphy (Resistance Series)*, 2013, single channel, HD video, colour, 6 min., Ed. of 5 + 2 AP, Courtesy of Istanbul Foundation for Culture and Arts

Nuri Kuzucan (d.1971) resimlerinde mekan ve kişisel alan konularını araştırır. Hayali bir mekanı resmederken, farklı boya katmanlarının oluşturduğu küçük geometrik form düzenlemeleri ile algılanabilir bir bütün yaratır. Modernizme olan tepkisini malzeme seçimi ile de yansıtan sanatçı, bant kullanımı ile izleyici üzerinde yaratmak istediği etkiyi pekiştirir. Sanatçının özgün perspektif algısı hem ilk dönem işlerinde yer alan samimi alan gezintilerinde, hem de ilerleyen dönemlerde mekanın farklı açılara yaklaştığı eserlerde oldukça baskındır. Kuzucan'ın işlediği konular arasında modern şehrin günümüz yaşam kültürü üzerinde belirleyici ve niteleyici özelliği önemli bir yer kaplar.

Suat Akdemir, 1960 yılında İstanbul'da doğdu. Liseden sonra 1979'da Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ne kayıt oldu ve 1981 yılında okulu terk etti. Çeşitli sanatçı atölyelerinde asistanlık yaptıktan sonra 1985 yılında İstanbul'da kendi atölyesini kurdu. Yurt dışı müzelerde araştırmalarda bulundu. İlk profesyonel sergilerini 1990'da BM Sanat'da 1993'de AKM'de açtı. Yurtiçinde 14 kişisel sergi açtı. Yurtdışında ve içinde çok sayıda grup sergisine katıldı. Son olarak 2018'de Londra'da Galeri Merkür'le kişisel sergi açtı. Akdemir'in yayınlanmış 8 sergi kataloğu ve 3 sanatçı kitabı vardır. Çalışmalarını İstanbul ve Bodrum atölyelerinde sürdürüyor.

Ali Kazma (d. 1971, İstanbul), İstanbul ve Paris'te yaşayan bir video sanatçısıdır. Kazma'nın çalışmaları, çağdaş insanın varlığı ve faaliyetlerinin anlam ve önemine dair temel sorular ortaya koyar. Bu bağlamda aralarında güçlü ilişkileri ve diyalogları olan işler, birbirine bağlı konularda estetik ve etik söylemler geliştiren zihinsel ve fiziksel alanlar yaratmayı amaçlar. Sanatçı, tüm videolarının çekimini ve düzenlemesini kendisi gerçekleştirir.

Sinan Logie, 1998'de Brüksel Özgür Üniversitesi, Victor Horta Mimarlık Fakültesi'nden mezun oldu. İlk mimari deneyimlerini Belçika'nın en ilerici ofisleri arasında olan L'Escaut Architectures'de gerçekleştirdi. 2011 yılında İstanbul'a yerleşen Logie, mimarlık ve sanat çalışmalarına ek olarak 2013 yılından beri Bilgi Üniversitesi'nde Lisans ve Yüksek Lisans stüdyolarında ders vermektedir. Yoann Morvan ile birlikte yazdığı ve kentlin saçaklanmasını tartışan 'İstanbul 2023' isimli kitabı 2014 güz döneminde Paris'te B2 Yayınevi tarafından yayınlanmıştır. Kitabın Türkçe versiyonu 2017'de İletişim Yayınevi tarafından okurlara sunulmuştur. Logie, Yaşar Adanalı ile birlikte, 2016'dan beri mekansal adalet üzerinde araştırmalarını yoğunlaştıran Mekanda Adalet Derneği / Beyond İstanbul kurucuları arasındadır. Sinan Logie, 2014 yılından beri Öktem Aykut ile çalışmaktadır.

Seçkin Pirim, 1977 yılında Ankara'da doğmuş, 1995 yılında Güzel Sanatlar Lisesi resim bölümünü bitirdikten sonra, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Heykel Bölümü'ne girmiş, 2000 yılında mezun olduktan sonra Yüksek Lisans eğitimini tamamlamıştır. Seçkin Pirim, sanat hayatına 50'nin üzerinde grup sergi, 15'i Türkiye'de, 6'sı da yurtdışında olmak üzere 21 kişisel sergi sığdırmıştır. Heykel ve tasarım alanında birçok ödüle sahip olan Pirim'in eserleri yurtiçi ve yurtdışında birçok özel koleksiyonda ve müzelerde yer almaktadır. Sanatçı dünyanın her yerinde, C24 Gallery tarafından temsil edilmektedir.

Kemal Seyhan'ın son yirmi yılda gerçekleştirdiği resimler dört sözcük içeren, dar bir dilde ifade bulmaktadır: dikey, yatay, renk, yoğunlaştırma. Sanatçı bu kısıtlı dağarcıktaki kelimeleri birleştirirken, kendini bir dizi kuralla sınırlar: Siyahla başlar, tuval boyunca dikey ve yatay olarak uygular, işin yüzeyinde basit topolojik ilişkilerden – büyük-küçük, dahil eden-dahil olan, içeri-dışarı gibi – kaçınır; bu bağlamda tuval üzerindeki alanı tanımlamak için rengi kullanmayı ve bunu tamamen yoğunlaştırmaya bırakması, herhangi bir üç boyutlu illüzyona imkan vermeyen mükemmel bir yüzey yaratmakta ve de diğer her şeyi (yüzey hariç), tuvalin arka ya da yan kısımları da dahil olmak üzere dikkat dışına çıkarmaktadır. Yapıtları söz konusu dağarcığın ve kuralların defalarca uygulanmasıyla gerçekleşir. Tuvali boyamak için kilolarca boya kullanmaktadır ve doku oluşturmak için binlerce spatula dokunuşu gerçekleştirir. Kemal Seyhan (d.1960, Kayseri), Viyana ve İstanbul arasında yaşıyor ve çalışıyor.

Canan Tolon bazıları önceden tasarlanmış olmaktan ziyade kazara olan; genellikle mimari mekanların içinde yer aldığı doğal koşullara karşılık çelişkileri ve tepkimelerinden esinlenen yaratıcı süreçler işlevlendirerek ürettiği eserleri ile bilinir. Resimlerinde, fotoğraf tekniklerini taklit ederek, belgeleyici bir gerçeklik ile düşgücü arasındaki karmaşıklığı yansıtır. Yine aynı yanılgi temasına dayanan enstalasyonlarında, yer çekimi algısını manipüle etmek ve mekansal bir ilüzyon yaratmak için çoklu kırılmalardan yararlanır. Tolon'un işleri, problematik bir dünyanın genellikle görmezden gelinen görünümelerini açığa vurur. İstanbul'da doğup farklı Avrupa kentlerinde büyüyen Tolon, Edinburg ve Londra'da tasarım okuduktan sonra 1983'te Berkeley'deki California Üniversitesi'nde mimarlık yüksek lisansını tamamladı. Gallery Paule Anglim, San Francisco, California ve Galeri Nev, Ankara ve İstanbul, Türkiye tarafından temsil edilen Tolon'un resim ve enstalasyonlarını uluslararası alanlarda sergilenir. Canan Tolon, San Francisco Bay Area, California, ve İstanbul, Türkiye'de yaşam ve çalışmalarını sürdürür.

Nuri Kuzucan (b.1971) explores intimate spaces and urban landscapes in his paintings. He is concerned with how the modern city affects the dweller and unravels the solitude through abstract forms that resemble masses of concrete. Depicting imaginary spaces, Kuzucan makes his paintings by layering paint, starting with an arrangement of small geometric pieces that end up creating a discernible whole. The artist expresses his reaction to modernism also in his choice of material: the paper tape he uses consolidates the impact he seeks to create upon the viewer. Kuzucan's works have a fundamental context: to imagine a three-dimensional space within two-dimensional space, and he excels in doing this through his personal power of observation and a contemporary reflection on the culture of seeing.

Suat Akdemir was born in Istanbul in 1960. After high school, he enrolled in the State Academy of Fine Arts in 1979 and left the school in 1981. Akdemir worked as an assistant in various artist studios before establishing his own studio in Istanbul in 1985. He participated in researches at various museums abroad. He opened his first exhibitions at BM Sanat in 1990, and AKM in 1993. He has had 14 solo exhibitions in Turkey. He participated in many group exhibitions both abroad and in Turkey. Most recently, he opened a solo exhibition with Merkür Gallery in London in 2018. Akdemir has published 8 exhibition catalogues and 3 monographs. He continues to work in his Istanbul and Bodrum studios.

Ali Kazma (b. 1971, Istanbul) is a lens based artist living in Istanbul and Paris. Kazma's works raise fundamental questions about the meaning and significance of contemporary human presence and activity. His works, which have strong associations and dialogues with one another aim to create conceptual and physical spaces, which foster aesthetic and ethical discourse on a range of interconnected topics. The artist shoots and edits all the works himself.

Sinan Logie completed his Architecture Studies at Institut Supérieur d'Architecture Victoria Horta in Brussels in 1998 and began his architecture career in one of Belgium's most progressive architecture offices, L'Escaut Architectures. Since 2005, Logie has developed his personal architectural and artistic work through various projects in Belgium and Turkey. His work has been exhibited and published in Europe, USA and Turkey. He is currently leading his research and teaching in architectural design studios at Bilgi University, Istanbul. Logie is the co-author of the book 'Istanbul 2023' (Paris, B2, 2014) (Istanbul, İletişim, 2017) with Yoann Morvan, analyzing the urban spread of Istanbul. In 2016, Logie co-founded The Center for Spatial Justice (Mekanda Adalet Derneği) with Yaşar Adanalı, an independent urban research institute, focusing on spatial justice issues in Istanbul and beyond. Logie has been working with Öktem Aykut gallery in Istanbul since 2014.

Seçkin Pirim was born in 1977 in Ankara, and after graduating in 1995 from the High School of Fine Arts, enrolled at the Mimar Sinan University Fine Arts University Department of Sculpture. Following his graduation in 2000, he also completed his Master's degree at the same institution. As a sculptor and design artist, Seçkin Pirim has taken part in over 60 group exhibitions, and has held 21 solo exhibitions 15 in Turkey, and 6 abroad. The artist is represented by C24 Gallery all around the world.

Kemal Seyhan's paintings in the last two decades are narrated with a narrow language, comprising four words: Horizontal, vertical, color, intensification. While he pieces the words of this narrow vocabulary together, the artist restricts himself with a series of rules: Starting with black, applying vertical and horizontal on the canvas lengthways, avoiding simple topological relations on the surface of the work such as large-small, including-included, inside-outside; in this context, not using the color to define the space on the canvas, putting it mainly under intensification's order creating an excelled surface that disables any three dimensional illusion, leaving everything else (except for the surface), the back or sides of the canvas, out of attention. The works are implemented by applying this vocabulary and rules on canvas deck of times. Kilos of paint is used to color the canvas with thousands of spatula touches to create strata. Kemal Seyhan (b.1960, Kayseri), lives and works between Vienna and Istanbul.

Canan Tolon is known to work with inventive processes, some more accidental than premeditated, are mostly inspired by architectural spaces in conflict with, and reacting to, their natural setup. Her paintings simulate photographic techniques and depict confusions between realistic documentation and imagination. In her installation work, based on deception as a constant, the multiple refractions she uses in the spaces she creates manipulate senses of gravity and spatial illusions. Her work reveals a vision of an often-overlooked problematic world. Tolon was born in Istanbul and brought up in various European towns. she studied design in Edinburgh and in London and obtained a Master in Architecture at University of California at Berkeley in 1983. She has been exhibiting her paintings and installations internationally. She is represented by Gallery Paule Anglim in San Francisco, California, and Galeri Nev in Istanbul and in Ankara, Turkey. She lives and works in the San Francisco Bay Area, California, and in Istanbul, Turkey.

Yayımlayan-Published by **GALERİST** Mesrutiyet Cad. 67/1 Tepebaşı İstanbul galerist.com.tr Metin Text **Evrım Altuğ** Grafik Tasarım **Ulaş Uğur** Çeviri **Eceem Ümitli** Redaksiyon **Murat Güneş** Fotoğraf **Kayhan Kaygusuz** Sergi Ekibi **Exhibition Team Doris Benhalgüç Karako, Müge Çubukçu, Eceem Ümitli, Berfu Adalı, İrem Divriş Baskı** Printed by **Saner Matbaacılık** Litrosyolu 2.Matbaacılar Sitesi 1BB3/4 Zeytinburnu, İstanbul T. (212) 674 1051 ©2020, 500 kopya coples Bu katalog Nuri Kuzucan'ın 04.09-17.10.2020 tarihleri arasında Suat Akdemir, Ali Kazma, Sinan Logie, Seçkin Pirim, Kemal Seyhan ve Canan Tolon ile birlikte Galerist'te gerçekleştirilmiştir. Açık Mekan 2' isimli sergisi nedeniyle yayınlanmıştır. This catalogue has been published on the occasion of Nuri Kuzucan's exhibition 'Open Space 2' with Suat Akdemir, Ali Kazma, Sinan Logie, Seçkin Pirim, Kemal Seyhan and Canan Tolon at Galerist between 04.09-17.10.2020. Tüm yayın hakları saklıdır. All rights reserved.